

ПОЛІСЯ

ЛІТЕРАТУРНО-
МИСТЕЦЬКА
СТОРІНКА

НАША МОВА

Наша мова – веселкова,
Різнобар'я кольорів.
Ніжна й мила наша мова,
Як пташок весняний спів.
Наша мова Богом дана,
Щоб леліять й берегти,
Волелюбну і кохану
Через вічність пронести.
Випромінює єднання
Життєдайне джерело –
Мова радості й кохання,
Що з'явилась на добро.
Вбить хотіли нашу мову
Лях спесивий і москаль,
Ніжну пісню колискову,
Та тверда вона, як сталь.
Осягнув її основи,
Дав півтку на добро

Нам Тарас – то світоч мови,
Непоборне джерело.
З молоком дала нам мати
Диво ніжне світове.
Не убити, не забрати –
Віки-вічні проживе.
Мова ніжності й любові
У селі вона жила.
Шепіт леготу в діброві
І дзюрчання джерела.
Та постійні мовні чвари
У державі завели –
Знахабнілі яничари,
Довговухі віслюки.
Мову люблять наші люди
І позбудуться незгод.
Мова вічно жити буде,
Поки житиме народ!

Адам БОХОНСЬКИЙ

с.мт Ратне

ЗАСЯЄ СОНЦЕМ МАМИНА ЛЮБОВ

Мамо, любя мамо! Ти мене зростила,
Ти навчила правді, мудрості, добру
І у світ незнаний дала мені крила,
І молила Бога відвести біду.
Твої очі, мамо, то безмежний всесвіт,
А твоя усмішка – сонце золоте,
А твій ніжний погляд, як зоряний простір,
Все пильнує в світі, мене береже.
Ти з молитв для мене виткала сорочку,
Що зігріє в холод, в спеку захистить.
Ти святих просила берегти стежину,
По якій дитина в життя буде йти.
Твої руки, мамо, пахнуть чебрецями,
Лісом і полями, сонячним теплом.
Ти пробач, рідненька, що я не уважна,
Не дякую, любя, за твоє добро.
Думки твої, мамо, то нива безкрая,
То погожий ранок, вітерець легкий.

Надія БУДНІК

с. Величче

Сумні очі опустились,
Усмішки немає.
В полі трави зворушились –
Козак Байда грає.
Заховалось сонце в морі,
З уст слова тягнуться,
А по широкому полі
Татарів несуться.
Криком, свистом покотилось,
Гучною луною.
Козаки мужньо бились
З татарів ордою.
Місяць став над мертвим гаєм –
Усе роздивлявся:
Тінь по гаєві гуляє.
Хто це не зізнався?
Козаки, що в полі впали,
Сплять, як янголята.
Покотилась луна з крику –
Ридає десь мати.
І татари, що вже вбиті
Впали нерухомо,
Не повернуться ніхто з них
До рідного дому.
Ну, а тінь собі блукає
По розлогім полі.
Козак Байда пісню грає
Про нещасні долі.
Сонце встало із-за моря,
На гай подивилось...
І заплакало із горя,
Дощем-сльозами вмилось.
Знову день минув повільно,
Вже й сонця немає.
Сумну пісню тихо й вільно
Козак Байда грає.

Роки повільно йдуть і линуть,
Та ми не бачимо цього.
І почуття так стрімко гинуть,
Не слухаючи серденька свого.
А що, здавалося б, людина?
Творіння нашого Творця.
Усе життя до нього лине
І сіємо добро в серцях.
Ми жити можемо, як захочемо.
Це наше право, та душа
Погано жити не захоче.
Вона – єдине від Творця,
Що нам змінити не під силу.
Ми можемо вибрати лиш шлях,
Куди вона в кінці постане –
Чи в щастя світ,
Чи просто згине...

Батьківщина починається з батьків,
Що дали життя і розуміння.
Батьківщина починається з полів,
Де пшеничний колос
бавиться з промінням.
Батьківщина починається з сердець,
Що так люблять і цінують Україну
І несуть терновий свій вінець,
Захищають наші сім'ї і родини.
Україна починається із пісні.
Не помре ніколи її слава й воля.
В вишній сорочці і в намисті
Хай щаслива буде її доля.

Конище – це куточок на Волині.
Ліси пахучі, запашні жита,
Поля дрімотні і дороги милі...

Тут прожила шматок свого життя.
Весняні трави обвівають ніжно,
Вітри із шовку падають на руки.
Як сніг піде, стає навколо сніжно,
Й сніжинки застигають, як малюнки.
Будинки височіють гордовито
Між цвітом яблунь і сливок строкатих.
Дзвенить пшениця і пахуче жито,
Не можна в ліс не закохатись.
Волошки синіми стрічками
У жито впали навмання.
Про це не розкажуть словами,
Про це лиш написала я.

Я пригорну до серця Україну,
Бо так люблю її, як матінку свою.
До Бога у молитві я полину,
Попрошу миру і життя, як у раю.
Душею й серцем я кохаю Україну,
Оспівану легендами й піснями,
Одягнену в вербу й калину,
Й могучого Дніпра крутими берегами.
Я пригорну до серця Україну
І ворогам образити не дам,
Бо вона вільна, бо вона єдина,
Бо незалежність здобувала нам.
Моя рідненька Україно!
Ти – найгарніша в цілїм світі,
І мову ти дала нам солов'їну –
Тебе не можна не любити.
Земля незламного народу,
Її не зраджу і ніколи не покину,
Бо українського я роду!
Я пригорну до серця Україну!

Світлана ЯТЧУК

с. Конище

НАМАЛЮЮ ТОБІ ЗОРІ (Варіації на теми пісень Тіни Кароль)

Намалюю тобі зорі,
Нехай світяться, коли темно,
Коли ніч і коли мрії
Розбиваються даремно.
Ні, не дощ у тому винен,
Що закрились твої очі,
Що такі сумні, болючі
Мої сни і мої ночі.
Ти так ніжно усміхнешся,
Я твої гріхи побачу,
Мить – і болісне прощання...
Я тебе уже не бачу.
Ти шукай мене на небі,
Ми зустрінемось з тобою,
І тоді уже нарешті
Будеш ти навк зі мною.
Хоч до цього іще довго,
Буду я тебе хотати
І всі болі, всі розлуки
Зможемо ми перечекати.

Коли немає сподівання,
Коли немає вже надії,
Маленька дівчинко, не плач,

Ти ще здійсниш всі свої мрії.
Хто ж може знати, чим для тебе
Обернуться усі ці втрати?
Ти ж так невтомно, так хоробро
Утихомирювати рану.
Та зійде сонечко на небі,
Хоч серце роз'їдає біль ще.
Маленька дівчинко, не плач,
Ти зможеш все і навіть більше.

Коли закриють твої очі,
Я навіть плакати не стану,
А мовчки буду я щоночі
Утихомирювати рану.
І люди скажуть: «Вже немає
Великої в житті потреби».
Я ж відповім: «Життя триває»...
І мовчки подивлюсь на небо.

Червона нитка на зап'ясті,
І тільки сльози у очах.
В них вже немає світла щастя,
В них залишився тільки страх.
Така розгубленість дитяча,
Така надія руйнівна...
Така слабка, та має силу
Любові й голосу вона.
Наївність в серці поселилась –
Ще є та віра в чудеса,
Ще є та віра в воскресіння
Того, кого забрали небеса.

Богдана САХАРЧУК

с. Сільче

ПЕРШОКЛАСНИКАМ

1 вересня!

Відгуло, відшуміло літо,
Пора вже до школи, пора.
Радіють, хвилюються діти,
Найбільше ж – мала дівторка.
Хлопці в тривозі й дівчатка,
Бо ж перший раз в перший клас,
Мама хвилюється й татки,
Бабусі й дідусі за вас.
І вчителька ваша майбутня,
Директор і всі вчителі,
Всі на лінійці присутні
У селищі, в місті й селі.
Дай, Боже ж, усім вам терпіння
Й здоров'я на довгі роки.
Гарних вам знань і везіння!
Хай вам щастить, малюки!

Лихая, чорна година,
Бідою наповнені дні.
Кров проливає Україна,
Палає Схід у вогні.
Продажні свої вовкулаки
Й барбосів навала чужих,
Як здичавілі собаки,
Як заря шакалів рудих.
Рвуть Україну, шматують,
Ікла відточені в них.
Від крові чужої «кайфують»,
На душу ж беруть вони гріх.
Святого нема в них нічого
Й, де совість, то там у них прілість.
Тож в нас вся надія на Бога,
Його допомогу і милість.

Сіріє ранок над полями,
В тумані яр і терикон.
Солдат же йде в думках до мамі,
На хвильку відігнавши сон.
Вітання щирі і молитви,

Щоб дав ще їй здоров'я Бог,
Бо що йому? Тут просто битва,
Хоч рот ще з ночі пересох.
Снаряди реаліся і міни,
Дзиччали кулі, як джмелі.
Нарешті ранок настає сірий
І стало тихо на землі.
Та, мамо, ти пробач, не можу
До тебе рано так дзвонити,
Бо сон твої мирний потривожу,
Не буду в ранній час будити.
Та мама чує, серцем чує
І без дзвіночка знає все,
Хоч син і каже – не воює,
Що службу у тилу несе.
Повторює їй пренаєдно:
Скінчиться скоро служби строк.
А мама просить Бога слізю,
Щоби живим вернувся синок.
Сіріє ранок над полями,
В тумані яр і терикон.
Солдат почув молитву мамі
І усміхнувся їй крізь сон.

РИНОК? БАЗАР? ДЕРИБАН?

Не все продали, та вже мало лишилось.
На черзі – родюча українська земля.
Як п'явки й кліщі за народне вчепились –
Продаймо, і все, прайдівськї поля.
Товаром земельку хтось хоче зробити,
Та де ж тих грошей селянин нашкребе,
Щоб землю свою в когось відкупити?
Ох, брате, дурять, знов дурять тебе.
Нам ніби безплатно її віддавали,
Назавжди, довічно, – селянам клялись.
Що ж вийшло тепер? Що могли – розікрали,
Тож з Фондом валютним за землю взялись.
Ми вам папірці, чи то пак, кредити,
А ви, безтолкові, рубайте той сук,
Сидите на якому, капосні діти.
Селюк без землі, звісно, ніби без рук.
Вкраїно, не можна тебе не любити,
Нелегко тобі, Україно, весь час.
Але дуродійство не можна терпіти
Й слова Кобзареві згадалися про нас,
Що діти свої навіть гірше за ляха
Її розпинають і ще її спродають.
Вони, безстидні, мабуть і на strapу
За гріш і маму свою поведуть...

Василь КОВЧ

с. Гута

ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ

Я люблю свою країну
За високі гори,
За любов і незмінну
І за синє море.
За поля її родючі
І за синє небо.
Ти завжди була родюча.
Як же ми без тебе?!
Як тебе нам не любити?!
Ти є наша ненька!
Як тебе нам захистити,
Мила і рідненька?
Я люблю свою країну
За міста і села.
Будь же вільна і єдина,
Будь завжди весела!

Я ВДЯЧНА БОГУ

Я вдячна Богу, що все маю –
Живих батьків, талант і кращих друзів,
За те, що край свій рідний поважаю,
І за калину, що цвіте у лузі.
Я вдячна дуже за свою країну,
Я рада, що є в світі добрі люди.
Молюся тільки за одну-єдину
І вірю, що у нас все добре буде.

ТА СКІЛЬКИ МОЖНА?!

Та скільки можна жити у війні,
Сидіти в темноті, просити світла?!
Та скільки можна жити у брехні,
Просити Бога, щоб війна та зникла?!
Набридло нам все бачити у сні,
Де помирають всі наші герої,
Країну захищають всі вони,
Помруть вони без бою і без зброї.
І знов вони на лінії вогню
Піднімуть прапор твоїй, моя країно!
Тебе, рідненька, я люблю!
Завжди будь сильна, вільна і єдина!

БРУДНІ ВІЙНИ

Скажіть, чому на нас пролили стільки бруду
Ті, хто ще вчора нас рідною називав?
Ні, я ту зраду вже ніколи не забуду.
Гей, друже, ти такого ще не знав!
Брудні бої кремлівці полюбляють,
Бо їм начхати на чуже людське життя!
Нехай же свої рани захиляють –
Таке воно – теперішнє буття...
Нікчемно... В Новоросії закладатимуть
Нехай затихнуть путінські пси.
Я вірю в те, що буде скоро свято
І заживуть прекрасно всі бійці.

Ірина ГОЛОВІЙ

с. Гута

Забринів світанок тишею дзвінкою,
Щось калині вітер тихо шепотів,
А вона хитала сумно головою
І до них із неба голуб прiletів.
Білий-білий голуб слухав ту розмову,
Щось постійно двом їм птах цей воркотів,
Піднімаєсь у небо, опускаєсь знову,
А за мить далеко в вишині він зник.
Дуже-дуже довго чулась їх розмова,
Білий-білий голуб вдалеч полетів.
І бриніла дзвінкою тиша світанкова,
Як калині вітер ніжно шепотів.

Через річку цілий віз
Хтось капустини зранку віз
І згубив одну-єдину
Невеличку капустину.
Ну, а ввечір чи пополудні
І лїнів, і голодні
Ледве-ледве йшли-брели
Цап один і два козли.
А за ними два барани
Йшли слідами ще ізрання.
Ту пропажу вмить вгледіли
І усі гуртом прибігли.
Кругом неї поставили –
І сївали, й танцювали.
Раді всі були без меж –
Їжа дармова. Невже ж?
Як ділитимем? По силі?
Чи по правді? Що рішили?
Хтось один із них спитав.
Кожен, як води набрав,
Думав так: «Усіх я «куну»,
Украду цю капустину
І втечу, а ви голодні
Будьте й завтра, і сьогодні».
Кожен скопа полядав
І тихенько підступав,
Й невелику капустину
Ненароком в річку скинув.
Річка бистро була,
Капустина й попливла.
І лишилися всі голодні,
Як учора, так й сьогодні.
Кожен тоді зрозумів,
Що неправильно ділув.
З тих пір кожен, як умів,
Більш чужого не хотів.

Павло КОРСАК

с.мт Заболоття